

være at optage i Forfatningen, da mener jeg, at vi have den allerhøieste Opfordring og den fuldkomneste Berettigelse til, ifølge Nødværgeretten, derimod at sætte saadanne Hindringer, som vi løsligt kunne gjøre. Det er derfor jeg, naturligvis under Forbehold af en forandret Redaction, der i ethvert Tilfælde vil være nødvendig, agter at stemme for denne Betingelse, og, hvis den ikke gaaer igjennem, imod Bevillingen selv.

Judenrigsministeren: Jeg forudsatte selv, at jeg kunde være bleven misforstaaet den første Gang, jeg talte (Nei!); men at jeg skulde misforstaaes den anden Gang, var mere, end jeg havde ventet. (Ratter.) Jeg sagde saa tydeligt, jeg kunde: at tillægge Regjeringen en Fremgangsmaade, der stemples som skammeligt Misbrug, og at tage en Beslutning, for at hindre den, er en Fornærmelse. Jeg har ikke sagt, hvad jeg ogsaa forrige Gang forvarede mig imod, jeg har slet ikke yttret nogen egen Mening, om hiin Fremgangsmaade i Virkeligheden vilde være et Misbrug; men jeg har sagt, at Udvalget, og navnlig et af dets Medlemmer, Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), skildrede det som en Skamplet paa Regjeringen, hvis den gjorde det, og dog forudsatte han, at det vilde skee, dog gjorde han alligevel Forslag, for at hindre det; det var det, jeg kaldte en Fornærmelse.

J. C. Larsen: Efterat denne Sag allerede er saa udførligt og grundigt behandlet, er det kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte, og jeg skal, saavidt muligt, søge ikke unødvendigen at drage Forhandlingerne længere ud. Det er især med Hensyn til de af den meget ærede Indenrigsminister fremsatte almindelige Paastande med Hensyn til Berettigelsen til at knytte Betingelser til Bevillinger, at jeg vilde yttre mig. Jeg troer virkelig, at den ærede Indenrigsminister gik for vidt ved sin almindelige Paastand, at man ikke kunde knytte nogen Betingelse, der vedkom Administrationen, til en Bevilling, uden derved at gjøre et uberettiget Overgreb. Hvis den ærede Minister havde indskrænket denne Paastand saaledes, at man ikke maatte knytte fremmedartede, det forelig-

gende Forhold vedkommende, Betingelser til en Bevilling, saa kunde man være fuldkommen enig med ham. Det vilde f. Ex. være aldeles uretteligt og utilbørligt til en vis Bevilling af Penge eller af Mandskab at knytte den Betingelse, at Hans Majestæt skulde affædige en vis Minister, eller approbere en vis anden, denne Bevilling vedkommende, Lov; men, saalænge den Betingelse, der knyttes til Bevillingen, staaer i en naturlig Forbindelse med samme, kan man ingenslunde ligesom forfaste Folkerepresentationens Myndighed dertil (Hør!). Det er jo dog klart af Grundloven, og ved alle hidtil førte Forhandlinger fra alle Sider indrømmet, at Folkerepresentationen ved den Andeel i Lovgivningen, der er den tillagt, ogsaa faaer en meget væsentlig Indflydelse paa den hele Administration, og der er derfor ogsaa mange Gange, navnlig i Finantsloven, knyttet saadanne nærmere Bestemmelser, vedkommende det Administrative, til de enkelte Bevillinger. Naturligvis er der en vis passende Grændse, der herved bør iagttages; man kunde gaae saaledes ind paa Detallet, at det vilde være en virkelig Indgriben i den Frihed, Administrationen bør have; men det er klart, at en tilføiet Bestemmelse kan være af en saadan almindeligere Natur, at dette ikke kan siges, og dette gjælder vistnok om den Bestemmelse, som Udvalget har foreslaaet, at det udfreyne Mandskab ikke maa afbenyttes til tydst Forbundscontingent. Men der er end ikke, saavidt jeg kan skønne, Tale her om nogen egentlig Betingelse, men blot om en nærmere Bestemmelse med Hensyn til Anvendelsen, om en Modalitet, og navnlig derpaa har man flere Exempler ved tidligere Bevillinger; det forekommer mig endog, at selve den forelagte, foreløbige Lov forudsætter, at Rigsdagen har Myndighed til at give Bestemmelser om Mandskabets Fordeling og Anvendelse. Der staaer nemlig i samme, i Overensstemmelse med alle de foregaaende Udskrivningslove, som ere emanerede under Grundlovens Herredømme, at dette Mandskabs Fordeling til de forskjellige Vaabenarter og disses Afdelinger bestemmes af Krigsministeren. Det forekommer mig at fremgaae heraf, at Regjeringen, fra hvem denne Bestemmelse først er kommen